

ő szikla

t övező
bogara-
anak.ap me-
o. Óhaj-
sonlóanolvasója
rpád.

K.

ámában
üldték ;
Trus-
átok ki
ó Anti,
folán ésaugusz-
usztig
e meg-
valahol
lehet,
na volt
is csak
az új
a meg-
hék. —
találós
ba. —
öröm-
fogom
. Ver-
De az
verset
erstant
a vers
tudni
jelké-
játzó-
t pedig
neked
— Né-
nti idő-
göd a
öröme
Azt is
a tanu-
ek! —

a épület.

KIS LAP

A JÓ ÖREG ÁGYU. (Lásd a 135. lapon.)

XXXV. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. augusztus 26-án.

SZILAJ KATA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ÁLMÁN is oda érkezett. Ő kárörömmel szólt közbe:

— Ne állj vele szóba, Zsófi. Csak azt kapta, a mit érdemelt. Jaj de kár, hogy nem fogadtam... ugy-e mondtam, hogy itthon csöppensz! Hahaha! Nagyon jól történt!

— Nagyon jól, felelé Katicza daczosan. Legalább addig nem kell együtt lennem veletek, a kiket ki nem állhatok.

S mérgesen szaladt szobájába. Haraggal, gyűlöléssel, kárörömmel váltak szét, nem gyanítva, hogy alig pár óra múlva miként fognak újra találkozni.

Jó ideig mozdulatlanul, állát kezeire támasztva, haragos gondolatokkal eltelve ült Katicza ott a szobájában az asztal mellett. Eszébe sem jutott, hogy megbánást érezzen, inkább olyanformát gondolt, hogy nagy igazságtalanság történt vele. Bezzeg nagyapáéknál sokkal különb dolgokért sem büntették ily keményen... mert hogy most itthon hagyták, az még keményebb büntetés a minapi szobaáristomnál. Mindnyájan vígan lesznek ott a kiránduláson, lesz ott sok mindenféle játék, mely nem is lehet máshol, csak a hol sok gyermek van együtt. És ő semmit sem láthat belőle, nem vehet részt a vigaságban. És miért? Csupán mert levágott egy csipetnyit a Zsófi hajából. No bizony! Hát oly roppant becses portéka az, hogy az apa annyira megharagudott miatta!

— Oh, az apa igazán kegyetlen! kiáltott fel Katicza elkeseredve. Igen,

kegyetlen és nem is szeret! És most Zsófi ott parádéz a szép fehér ruhában... Kálmán pedig bizonyosan csufolódik rajtam, hogy mégis csak itthon rekedtem!

Ez a gondolat még inkább elkeserítette s mert ugy sem látta senki, hát sirva fakadt és kedvére sirdogált. Hirtelen abba hagyta azonban, mikor a hű öreg cseléd, kit ő mindig kövér Náninak gunyolt, benyitott s vigasztalni próbálta.

— Ne sirjon no, kedves kisasszonykám, majd lesz még máskor is kirándulás, akkor aztán szintén elmegy.

— Mi köze hozzá? Ha sirok, azért sirok, mert nekem ugy tetszik. Ne bosszantson!

— Nono, kedves kisasszonykám, már ugyan hogy bosszantanám! Hiszen épen meg akarom vigasztalni.

— Nincs rá semmi szükségem, aztán ez nem is a kövér Náni dolga.

— Ejnye! Még akkor is csufolódik, mikor az ember jót akar.

— Nem csufolódom én, mert mindenki ugy nevezi. És most menjen dolgára, mert majd kikap, ha elhaszontalankodja itt az időt és nem végzi a dolgát. A mama nem szereti a lustálkodó cselédet.

Az öreg cseléd nem tudta, nevensen-é vagy nehezteljen.

— Tudom én, mi a dolgom, kisasszonykám. Jó volna, ha a kisasszony is mindig azt tenné, a mit tennie kell. Lássá, miért nem viseli magát ugy, mint Zsófi kisasszony! Ő most szépen felöltözve ott mulat a gyermekekkel... olyanak kelene lenni Katicza kisasszonynak is!

A kövér Náni ezzel jó példát akart mondani és arra akarta ösztönözni Kati-

ezát, gondolkodjék egy kicsit erről a dologról. Csakhogy rosszul választotta a módját, mert Katicza sokkal különbnek tartotta magát Zsófikánál, sértésnek gondolta, ha valaki össze merete őket hasonlítani. Megvetőleg felelé tehát:

— Ne fecsegjen bolondokat, kövér Náni. Nem ért maga ehhez.

Az öreg cseléd sértődve távozott. Az egész házban megbecsülték őt, csak ez a kis leány beszélt vele ilyen durván.

Katicza maga is megbánta, a mit mondott. Nem azért ugyan, mert megsértette a kövér Nánit, hanem mert elüzte.

— Mégis csak valaki... legalább beszélgethettem volna vele... most már mit csináljak itt egyragam egészen estig? Csak nem sirhatok folyvást, az nagyon unalmas... valami jobb mulatságot kellene kigondolni.

De mi legyen az? Egyszerre nagyot nevetett.

— Jaj de jó tréfa volna! Csak azért is elmegyek oda a mulatságra... Felöltözöm szépen... aztán átsétálok, nincs messze... valamely bokor mögül meglessem, hol vannak mamáék s oda nem megyek, hanem a gyerekek közé keveredem, észre sem vesznek... Aztán megint haza szököm s majd fognak bámulni, ha elmondok mindent, hogy történt.

Mindjárt hozzá is fogott az öltözéshez. De ezalatt kétsége támadt, jó-e ez a terve. Még most is látta azt a roppant szigorú pillantást, melyet atyja csak az imént reá vetett.

— Hm! Ha apácska megtudja, még inkább fog haragudni... kigondol még valami kegyetlenebb büntetést... az már

mégsem volna jó... már igazán magam sem bánnám, ha ki tudnék gázolni a bűntetésekből. No, de azért felöltözhetem... azt nem tiltották meg... Mért ne viselhetném én is a szép fehér ruhámat? Aztán ezzel is csak telik az idő.

Mikor szépen fel volt öltözve, egy ideig a tükör előtt setálgatott. De ebbe mihamar beleunt. Mihaszna, ha nem látja senki?

Nem tartott sokáig, már megint jutott eszébe valami.

— Megnézem a kedves csacsimat... most csak nem csuknak be! Szegény csacsi! Képzelem, mennyire unatkozik... Borzasztó is! Már két napja itt van és még nem vettem hasznát... apácska talán nem is fogja már engedni, hogy ráüljek. Pedig a nagyapa azért küldte s bizonyosan azt hiszi, hogy javában mulatok a kedves csacsival. Megnézem... miért ne nézném meg?

Ezalatt már kint is volt az istálló táján. Az udvaron nem járt senki, a cselédség a dolga után látott, Katiczának nem kellett félnie, hogy zavarni fogja valaki.

A csacsi talán csakugyan unatkozott, mert igen barátságosan fogadta a látogatást, engedte magát simogatni s szinte várni látszott azt, hogy kivezessék.

— Fölnyergelem, gondolá Katicza. Még sokkal szebb, ha rajta a nyereg és a kantár.

A szerszám ott függött a szegen. Katicza levette és munkához látott, a csacsi pedig engedelmesen hagyta magát felkantározni. Jól is ment minden, egészen addig, a míg a nyeret nem kellett megerősíteni. Tudta azt Katicza, hogy a nyereg-

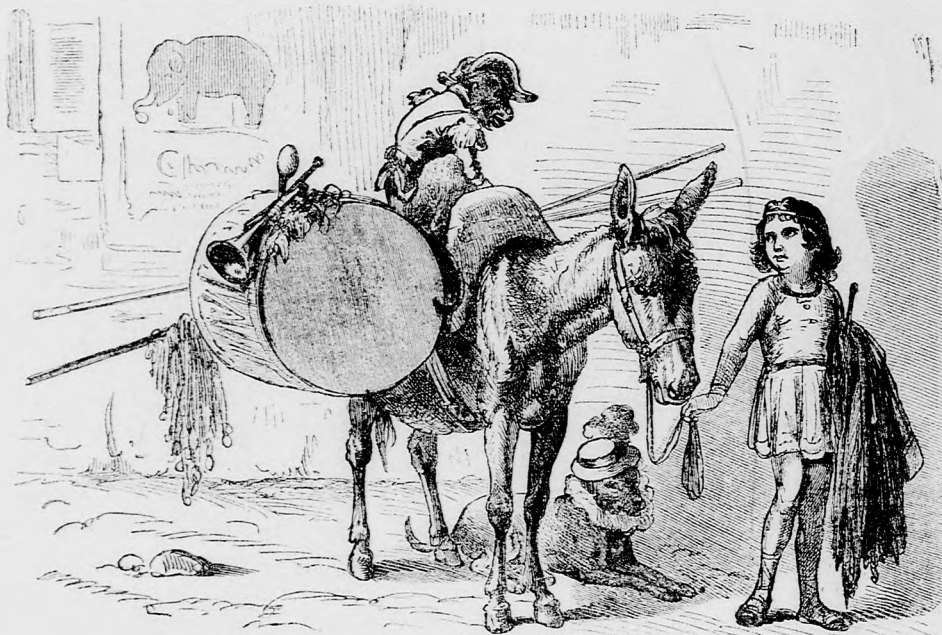
nek igen szilárdul kell megerősítve lennie s ugyancsak sokáig erőlködött, míg a hevedert kissé megbirta szoritani, úgy hogy a nyereg többé nem csuszott oldalt.

— No, így már jól van... János bizonyosan jobban is meghuzná a csatot... de így is megtartja... akár föl is ülhetnék. Miért is ne ülnek fel? Itt az

udvaron körülsétálhatunk egy kicsit... az nincs megtiltva... szegény csacsinak is szüksége van egy kis sétára.

A csacsi nem ellenkezett, Katicza fölkapaszkodott a nyeregbe s ott oly pompásan ült, akár valami karosszékbén.

— Jaj de jó gondolat volt ez! Menjünk ki, csacsikám!

KIS KOMEDIÁSOK. (Lásd a 134. lapon.)

Az udvaron mégis egy kis aggodalma támadt. Meglátja a kövér Náni és nem fogja engedni nyargalni.

— Inkább menjünk ki ide a közel mezőre... mindjárt visszatérünk.

A csacsi készségesen engedelmeskedett, a merre a kantár kormányozta. Katicza majdnem ujjongott örömeiben.

— Jaj de jó, hogy itthon hagytak! Sokkal kedvesebb multság ez!

Ezt már nem makranczos daczból mondta, hanem igazán úgy érezte. Melleleg eszébe jutott ugyan, hogy voltaképp az apa kíséretében kellett volna az első próbayargalást megtenni.

— Oh, hiszen az mindegy... apácska

csak fél
nyeregt
feküdné
rüen lé

A
san lé
De mi
szerete
hogy a

nehán
megá

áltá l

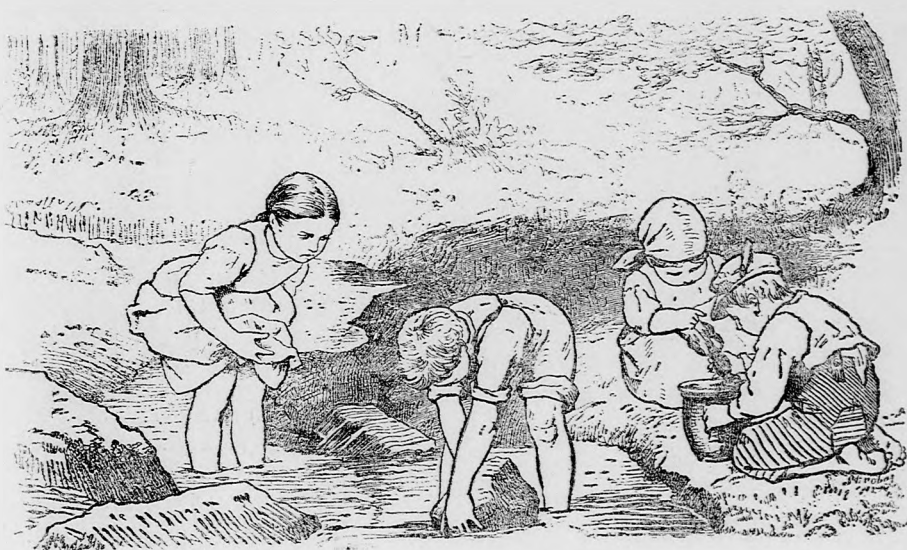
ticza
pott

csak félt, hogy talán nem ülök még jól a nyeregben, pedig akár csak a pamlagon feküdném... a csacsi meg olyan gyönyörűen lépeget, hogy egész öröm.

A csacsi valóban szépen, szabályosan lépegetett, a míg az uton haladtak. De mikor a mezőre értek, a csacsi jobb szeretett volna legelészni s meg-megállt, hogy a füvet harapdálja.

— Jaj csacsikám, most nem legelészünk ám, inté Katicza. Majd megkérem apácskát, hajtasson ki ide, akkor legelészhetsz. De most menjünk szépen odább.

Megrántotta a kantárt, még pedig oly erősen és hirtelen, hogy a csacsinak semmikép sem volt kedvére. Nyugtalankodni kezdett, haragosan rázta a fejét.

RAKÁSZAT. (Lásd a 138. lapon.)

nehány lépést ment, aztán megint csak megállt legelészni.

— Mondom, hogy nem szabad! kiáltá Katicza.

De a csacsi újra csak legelészni akart.

— No megállj! Mindjárt kikapsz!

Épen egy bokor mellett álltak, Katicza letört egy vesszőt s keményen rácsapott a csacsira. Ez használt, a csacsi gyors

ügetésben nyargalt keresztül-kasul a mezőn s Katiczának ez nagyon tetszett. Szinte maga is gyönyörködött magában, milyen jól megül a nyeregben. De öröme rövid ideig tartott, mert amint a csacsi sebesen nyargalt, a gyöngén odacsatolt nyereg oldalt kezdett csuszni. Katicza azt vette észre, hogy egyre kényelmetlenebb a helyzete. már-már alig bírja ma-

gát egyensúlyban tartani. Most már azt szerette volna, ha megáll a csacsi, de ez nekitüzesedett a futásnak s annál szilajab-
bul futott, minél inkább rángatta Katicza a kantárt.

— Állj meg no! Állj meg csacsi-kám! Már elég volt! Jaj, mindjárt le-
esem!

A nyereg már egészen félre csuszott s Katicza ijedten a csacsi nyakába kapaszkodott, eleresztve a kantárt. A hirtelen fogástól és a csapkodó kantártól pedig a csacsi megriadt s most már teljes erejéből vad futásnak eredt. A mező szélén meglehetősen széles és mély árok volt, de a csacsi itt sem állapotodott meg, ha nem nagy szökkenéssel keresztül ugrott. Keresztül, — csak hogy Katicza nélkül, mert a nagy lódulás közben Katicza nem birt többé kapaszkodni s kétségbeesett sikoltással nagyot zuhant, le az árokba.

Néhány pillanatig kábultan feküdt ott, de mivel a hátára esett és fejét nem sértette meg, mihamar visszanyerte eszméletét. Föl akart állani, — de nem birt megmozdulni!

— Oh, mi ez? Hiszen föl kell kelnem!

Ujra erőlködött, de ekkor olyan fáj-
dalmat érzett, hogy hangosan felsikoltott. Kezeire próbált támaszkodni, — hiába. Nem birt megmozdulni s kétségbeesett sohajtással ajultan rogyott vissza.

Ezalatt nem igen messzire, amott a dombon túl a kis erdő szélén vigan folyt a multság. Zsófikának és Kálmánnak nagy örömük telt a sok vig pajtással való játékban s Dánosi és neje is elfeledték rövid időre a kedvetlenséget, melyet

Katicza okozott nekik. Még senki sem gondolt hazatérésre, mikor Dánosi egyik cselédje jelent meg s félrehívta urát, valamit mondott neki. Dánosi elsápadt s izgatottan sietett nejéhez.

— Kedvesem, haza kell mennünk... egy kis baj van otthon.

— Mi történt? Talán Katiczát érte valami szerencsétlenség? szólt a mama ijedten.

— Remélem, nem lesz komoly baj, de mégis jó lesz utána néznünk. Zsófika és Kálmán maradhatnak, ne zavarjuk örömüket.

(Folytatása következik.)

KIS KOMÉDIÁSOK.

(Képpel a 132. lapon.)

A KI CSAK meglátja,
Már nevet felettök,
Azt hiszi: ezeknek
Szintén vig a kedvök.

*Hogy is volna máskép?
Hisz annyit tréfálnak!
A nagy közönségnek
Száz mőkát esinálnak.*

*Hej pedig e tréfa,
Nagyon nehéz gyakran!
Most is a kis fiu
Igy szólal meg halkán:*

*»Kis társaim, jertek,
Jól komediázunk,
Ámbár az éhségtől
Már alighogy állunk.*

*Ha megnevettetjük
A néző sereget,
Kapunk egy pár krajczárt
S vehetünk kenyeret.«*

A JÓ ÖREG ÁGYU.

— Tengerparti történetke. —

(Képpel a czimlapon.)

EGES régóta állt ott az a nagy ágyu a tenger partján, talán már el is felejtették, mióta nem tett kárt senkiben. Nem is az volt a czélja, hanem hogy mikor sűrű köd ereszkedett a tengerre s a hajókon nem tudják, merre van a part, akkor a parton el-el sütöges-sék az ágyut: a dörgés aztán megmondta a hajósoknak, merre tartsanak.

Ott utaztam egyszer a tengerparti vidéken és séta közben eljutottam az öreg ágyuhoz. Három leányka játszott az ártatlan szörnyeteg mellett. (Lásd a képet a czimlapon.) Tréfásan kértem tőlök, nem félnek-e az ágyutól?

— Oh dehogya! Minden nap meglátogatjuk a kedves jó öreg ágyut, felelé a legnagyobbik.

Nem igen értettem, miért mondják kedvesnek és jónak ezt a vén ágyut.

— Talán az atyátok menekült meg valamikor az által, hogy meghallotta az ágyudörgést?

— Oh nem! Pepikét mentette meg.

Pepike a legkisebbik leányka volt, három-négy éves kit baba. Kérdéseimre aztán a nagyobbik testvér elmondta, a mire kíváncsi voltam.

A három testvér egy napon kísétált a tengerpartra. A mama eleinte nem akarta ereszteni Pepikét, de a két nagyobbik testvér, Nettike és Bettike, ígérte, hogy jól gondját viseli. Így hát elindultak... és legelőször is az öreg ágyut nézték meg. A kicsike nem tudta, mi az s

mikor testvérei magyarázgatták, hogy az nagyot pukkan, Pepike várta és kívánta, hogy hát szóljon.

— Te bohó! szólt Nettike, nem szól az akármikor.

— Akkor hát várjuk meg, a mig szól, mondá a kicsike.

— Sokáig várhatnak. No, menjünk le a homokra, szedjünk csigákat és kagylókat. Most apály van.

Bizonyosan tudjátok, hogy a tenger a part mentén szabályosan emelkedik és megint visszavonul. Mikor apály van, akkor a tenger vize jó messzire hátra húzódik s a hol előbb viz volt, ott száraz homokos part marad, melyen sokféle csiga, kagyló vergődik, nem tudva menekülni, mert lefutott rólok a viz. De pár óra mulva jön a dagály, vagyis a viz újra erősen hullámozva emelkedik és előnti az előbb szárazon volt területet.

Most épen apály volt s a három leányka vigan sétálgatott. De a kis Pepike hamar elfáradt a süppedő homokban.

— Tudod mit? szólt Nettike. Ül le ide a homokba és várj meg. Mi még kissé odább megyünk, hozunk neked sok szép kagylót.

— Igen, és el ne menj ám sehova, mert különben nem találunk reád, inté Bettike.

Ekkép, ugy hívék, jól elrendezték a dolgot és odább sétáltak. Itt is csillogott egy fényes kagyló, amott is, mindig megszobb és messzebb csalva a két testvért. A mi kagylót találtak, sokszor újra eldobták, mert szebbet pillantottak meg. Mikor nagy csomót gyűjtöttek, letelepedtek a homokba, hogy kiválogassák, me-

lyeket tartsák meg. Gyorsan telt az idő s egyszerre a tenger felől tompa moraj hallatszott.

— Most már szaladjunk, mert utolér a dagály, szólta Nettike.

Futottak ki a magasabb partra, a víz pedig gyorsan nyomult utánok. Már majdnem fönt voltak a parton, mikor Bettike rémülten kiáltott fel:

— Hát Pepike!

Egy pillanatig dermedten néztek egymásra. A kicsike nem tudja, hogy a dagály jön. Azt mondták neki, maradjon ott ülve... pedig a víz már talán odáig emelkedett.

Lélekszakadva futottak ama tájra, a hol kis testvéröket hagyták. Nem mehetek messze be a homokra, mert már elborította a víz, — az a hely, a hol Pepikét hagyták, már egészen víz alatt volt. A két testvér halálos rémülettel kiáltozta a kicsike nevét, mert hátha mégis elfutott a víz elől. De kiáltozásuk hasztalan volt, Pepike nem felelt. S a mint remegve álltak ott, a víz szélén megpillantottak valami kéket.

— Ni, mi az? kérde Nettike.

— Az... az... oh! az a Pepike kendőcskéje.

— Akkor már vége! Odaveszett! Kétségbeesve mentek ki a biztos partra, de ott aztán nem tudták, mitevők legyenek. Hogy menjenek haza, hogy jelentsék anyjoknak a szerencsétlenséget!

KAFFANCS ÉS A LÁSD A 143. LAPON.)

Rájok volt bizva a kis testvér s ime, így viselték gondját!

Már esteledett, még mindig ott álldogáltak. Végre Nettike nagyot sóhajva mondá:

— Már hiába, mégis csak haza kell mennünk... anyánk még miattunk is aggódnék különben.

Remegve, sápadtan nyitottak be s hangosan fölsikoltottak, de ezuttal a nagy örömtől. A kis Pepike ott játszadozott bábujaival a szobában. Hozzárohantak s összeölelték.

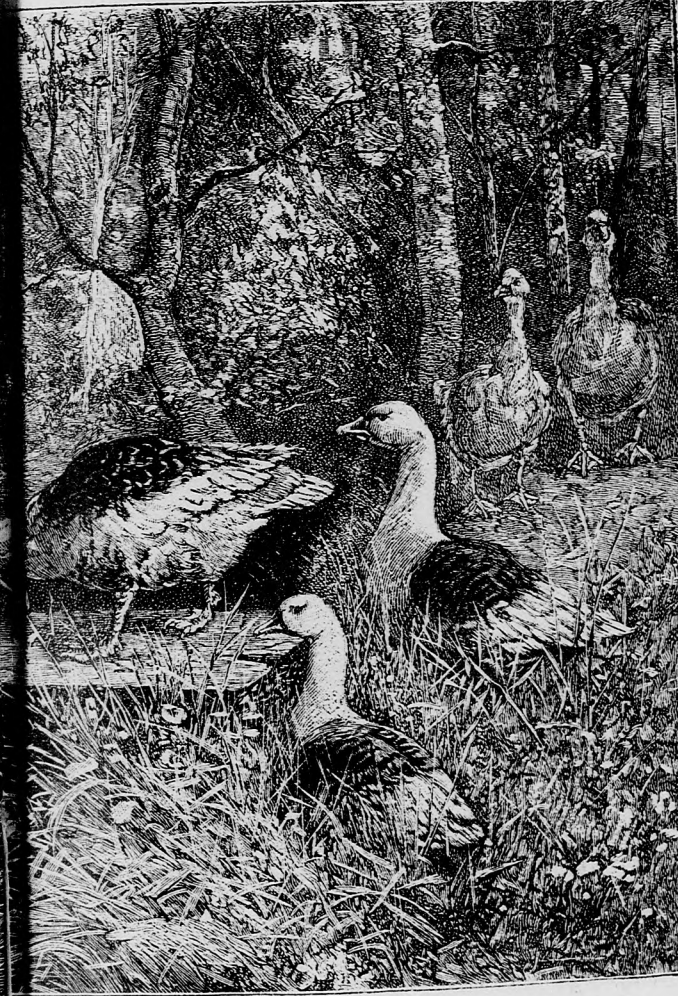
— Oh! Hát nem fultál meg! Haza jöttél! Hála Istennek! Jaj de meg voltunk ijedve!

A mama csak ekkor lett figyelmessé arra, hogy valami veszedelem volt. El kellett mondaniok mindent. A kicsike pedig, nem igen értve most sem a dolgot, így szólt:

— Nagyon sokáig nem jöttetek, unalmas volt ott ülni, hát fölmentem a nagy ágyhoz, hogy talán majd fog szólni... de nem szólt... aztán arra jött a szomszédék Palija és haza hozott. De a kendőcskémet elvesztettem!

— Hála a gondviselésnek, hogy csak ennyi baj történt, szólt a mama. Ő juttatta a kicsikének az eszébe ágyut, s így ment el idején, mert hátatok vár, odavész. Gondatlan és oktalan eljárásokért méltán lakoltatok a nagy ijedtséggel. Máskor, remélem, gondosabbak lesztek.

A két nagyobbik testvér ezt meg is fogadta. Az

öreg ágyut pedig kis testvérkéjük megmentőjének tekintették. Azért szerették annyira.

R Á K Á S Z A T.

(Képpel az 133. lapon.)

EZ ÁM csak a jó multság,
Mikor forrón süt a nap:
A patakban lubiczkolni, —
Olyan kedves, hűs a hab!

*Patak mélyén rák mászkáljat,
Nagy kő alá menekül,
De a követ fölemelem,
Rák koma előkerül.*

*Vigyázok, hogy meg ne csipjen,
Mégfogom nagy ügyesen.
Haza viszem a mamának —
Lesz majd jó ráklevesem.*

EGY FÉL KENYÉR TÖRTÉNETE.

— Kicsi beszélyke. —

rt függött szépen lefestve az utcái boltajtó fölött s magam is, míg hozzá nem szoktam, mosolyogva olvastam akárhányszor a furcsa fölírást. »A fél kenyérhez.« Ez a boltos ugyan valami okosabb czéget is gondolhatott volna, mondhatták velem együtt sokan. Egyszer aztán megkérdeztem, miért választotta épen ezt a furcsa czéget. S nem mosolyogtam többé, mikor megtudtam a következő történetkét.:

Régen volt az, vagy harmincz esztendővel ezelőtt. Egy homályos, szegényes kis szobában, a földön pusztá szalmán feküdt egy halálsápadt képü, még nem épen öreg ember. Mellette két fiu kuporgott, majdnem épen olyan sápadtan.

Az egyik körülbelől tiz éves lehetett, a másik vagy egy évvel öregebb. A kisebbik megszólalt:

— Apám! Hát mit csináljunk? Én nagyon, nagyon éhes vagyok!

A beteg végtelenül szomoruan nézett a két fiura, aztán széttekintett a szobában. De ott ugyan nem láthatott egyebet egy rozszant asztalnál és egy törött lábu széknél. Nagyot sohajtott.

— Nem tudom, fiaim... már nincs semmink... mindent eladtunk... most már nem tudom, mihez fogjunk... Nincs más hátra... menjetek... próbáljatok segílyt kérni jó emberektől... menjetek koldulni!

Nagyon nehezen bírta a beteg ezt a szót kimondani: koldulni! Szomorú egy szó is az nagyon. És a két fiu is megrettent tőle. Szüleik szegény, de munkás emberek voltak s tisztességesen meg is éltek, míg nem pár hónappal ezelőtt meghalt az anya és ugyanakkor súlyos beteg lett az apa. Nem dolgozhatott, de remélte, hogy rövid idő alatt meggyógyul. Nem akart mások alamizsnájából élni, inkább eladogatta csekély holmiját. De ennek lassanként végére járt s ezalatt nemcsak meg nem gyógyult, hanem még betegobb lett, már föl sem birt kelni. És végre kétségbeesve azt mondta éhező fiainak: menjetek koldulni!

— Ha kaptok annyit, vegyetek magatoknak egy-egy darab kenyeret, nekem pedig hozzatok egy kis tejet.

A két fiu megindult. A nagyobbik egy kis bögrét is vitt magával. A kapu alatt habozva megálltak: de végre is csak meg kellett kezdeni.

— Te menj a felső soron, Jani, szólj az idősebbik. Én majd erre lefelé megyek. Aztán a ki hamarább kap valamit, a másik után siet s hazatérünk.

— Jól van, Ferkó, felelé Jani.

Megindultak s hozzáfogtak a nehéz feladathoz. Mert nehéz ám annak, a ki nem szokta, alamizsnát kérni. Ferkó is, Jani is akárhányszor bele-belefogtak, de nem bírták végig mondani könyörgésöket. Aztán meg szerencsésük sem volt, mert véletlenül éppen olyan emberekkel találkoztak, a kik nemcsak nem adtak semmit, hanem még megpirongatták a kis koldusfiukat. Jani, a ki különben is daczos és hirtelenkedő volt, már türelmetlenkedni kezdett.

— No, még ide a pékboltba benyitok... talán adnak kenyeret, hiszen van nekik bőven.

Benyitott. De a boltban e pillanatban senki sem volt, a pékmester a hátsó szobába ment s nem hallotta az ajtó nyílását. Jani várt néhány másodpercig s már éppen távozni akart, mikor egészen közel az ajtó mellett egy fél kenyeret pillantott meg. Furesán kezdett okoskodni.

— Ha itt volna a pék, bizonyosan nekem adná ezt a félkenyeret... anynyi van itt, hogy ezzel több vagy kevesebb, már mindegy. Ha elvinném sem venné észre.

S a mint ezt gondolta, már fölkapta a félkenyeret és kiosont a boltból, aztán ment abban az irányban, a merre testvérbátyja, Ferkó indult. Ferkó pedig éppen szembe jött.

— Lám, mégis szerencsések voltunk, mondá Ferkó. Nézd, két tizeskét kaptam,

ezen veszek atyánknak tejet. Te meg, mint látom, fél kenyeret kaptál. Ki adta?

— Adni nem adta senki, de megvan; felelt Jani hirtelen.

Megbánta, hogy elárulta magát, mert Ferkó azonnal elkapta tőle a félkenyeret és hevesen kiáltott:

— Ha senki sem adta, akkor loptad? Honnan loptad?

— Ejnye no... soha se törődjél már vele...

— De igen is törődöm... Jó apánk mindig azt mondta nekünk, hogy becsületes emberek vagyunk és én nem akarok tolvaj lenni!

— Ugyan Ferkó... hiszen én sem... de mikor már éhen halunk és szegény apánk ott fekszik betegen...

— Tudom én azt, hogy apánk inkább meghal, hogysen lopott jószághoz nyuljon. Ha mindjárt meg nem mondd, honnan szerezted ezt a félkenyeret, megmondom apánknak.

Néhány percczel később a pékmester ugyancsak bámult, mikor egy sápadt képű fiu lépett a boltba azzal a félkenyérrel, melynek eltűnését a pék már észrevette. Ferkó volt az, a ki visszahozta. Nagyon nehezen tudta megmagyarázni, miért hozta és mit akar; mert hát szerette volna, ha a testvérét nem kellene mint tolvajt feltüntetni. Neki van két tizeskéje, az egyiket most vesz kenyeret, ezt a lopott félkenyeret pedig visszaadja. A pék sehogysem értette eleinte a dolgot és szigorúan vallatóra fogta Ferkót, a ki végére is kénytelen volt mindent elmondani. Kissé csodálkozott azonban, hogy mikor

a pékmester már mindent tudott, épen nem haragosan, bár igen komolyan kérdé:

— Aztán igaz ez mind, a mit most beteg apádról beszéltél, meg a ti kéregetésekről, Jani botlásáról és hogy amint megtudtad, a magad jószántából hoztad vissza?

— Oh, hát hogy ne volna igaz! felelé Ferkó. Kérem szépen, ne bántsa öcsémet, ő nem rossz fiu, nem tolvaj, de a nagy szűkségben megzavarodott... azért jöttem, hogy jóvátégyem hibáját. Ugy-e, nem fogja bántani?

— Ne félj semmit, ha igazat beszéltél.

A pékmester, a ki jószívü, derék ember volt, behívta feleségét a boltba, hogy maradjon ott.

— Nekem ezzel a fiuval kell mennem valahová, mondá.

Kézen fogta Ferkót.

— Vezess az apádhoz; mondá neki.

Ferkó kissé aggódott, hogy mi lesz ebből, de engedelmeskedett. Nem sokára ott voltak abban a szegényes szobában. A pék megütközve nézett szét s halkán mormogá:

— Ez a fiu csakugyan igazat beszélt... szegény emberek!

Aztán a beteghez lépett, a ki ugyan csak csodálkozott, hogy látogató jött Ferkóval, még pedig ismeretlen ember, a ki így szólt:

— Te, Ferkó, menj ki, beszédem van apáddal.

A beszéd nem igen tartott sokáig s mikor Ferkó ismét bement, beteg atyja magához hívta, megölelte s boldogan mondá:

— Derék fiu vagy, mindig csak ugy cselekedjél, amint ma s Isten meg fog áldani.

E naptól fogva megszűnt a szükség Ferkóéknál. A derék pékmester maga is segítette a beteget, más jó embereknél is szólt javára. Orvos is jött s a beteg apa lassanként meggyógyult.

Ekkorra Ferkó már nem volt otthon, pékinas volt a derék pékmesternél.

— Embert nevelek belőle s ha olyan marad, mint most, örömünk lesz benne.

Lett is. Mert Ferkó becsületes ember maradt mindig s mindenki szerette, bízott benne. Idővel mester lett s maga nyitott boltot. A bolt ajtaja fölött pedig ott függ a czég: »A félkenyérhez.«

BABA NÉGYLÁBUAK.

— Fialat zerge. —

(Képpel a 141. lapon.)

ost éppen ráérek, hát nem bánom, elcsevegek én is nektek valamit magamról. Ugy is tudom, hogy csak kevesen láttatok még eleven zergét, nem is igen sokat látni, mert ugyancsak jól kell tudni hegyet, sziklát mászni annak, a ki meg akar látni minket. Ide, a hol én most fekszem, nem igen tudna közületek valaki fölmászni.

Talán azt hiszitek, hogy beteg vagyok. azért nyujtóztam így el? Nem biz én, csak egy kicsit pihenek, aztán meg látjátok ott a levegőben azt a nagy fekete foltot? Az nem más, mint keselyű, a kinek zergehusra fáj a foga. Csakhogy engem ugyan észre nem vesz, meglapulok és majd csak akkor térek vissza atyámfiához, ha tiszta lesz a levegő. Megszago-

lom én azt messziről. Mert nekünk zergéknek pompás szaglásunk van s ez pó-

tolja, hogy a szemünk nem valami éles és a hallásunk sem éppen kitünő. De a szag-

BABA-NÉGYLÁBUK. *Fiatal zergő.*

lásunk legtöbbször kiségit a bajból. No meg aztán a lábunk is, mert olyan jól és

biztosan ugrani, mint mi, nem tud köztek a legjobb tornázó sem.

Szükségünk is van rá a mi bérczes tanyánkon. Mert mi csak ott szeretünk tartózkodni, a hol nagyon nagyon magas, vadon sziklák vannak, a magas Kárpátokban és az Alpes hegységben. Mindig falkákban járunk együtt, s mikor lelelészünk, a legtapasztaltabb öregek jobbra-balra szélről őrt állanak és vigyáznak, nem közelédik-e valami ellenség. Mihelyt valami gyanusat látnak, erősen kapálózni kezdenek a lábukkal, az orrukon át élesen füttyentenek és aztán eliramodnak, mi többiek pedig utána, legelől a fiatalok, aztán az öregek. Látnátok csak az ilyen iramodást! Olyan meredek sziklaoldalon, a hol a legügyesebben kapaszkodó kecske még csak megállani sem tudna, úgy száguldunk fel vagy le, mintha a legpompásabb sik országut volna, soha még csak meg se botlik egyikünk sem és csak az esik el, a kit a vadász gyilkos golyója utólért. Mert a vadászok felkapaszkodnak utánunk egészen ide a zord sziklák közé és golyójok elől bizony gyakran nehéz elmenekülni.

Sokszor megtámadnak a keselyük is, kivált minket fiatalokat, de csak akkor, ha véletlenül elmaradtunk a falkától, a mit csupa játékból megteszünk. Mert vig ficzkók vagyunk, szeretünk játszadozni, csupa tréfából ugrándozi. Szeretik ezt különben az öregek is és egy-egy szép nyári napon, mikor már elég volt a lelelézés, pihenés, még az öreg zergék is széles jó kedvvel játszadoznak, tanítva minket fiatalokat az ugrás mesterségére. Akkorákat ugranak szikláról sziklára, mély örvényeken keresztül, hogy szemetek szátok elállana. Vagy pedig egy-egy mere-

dek szirtoldalon lecsuszna, mintha szánkánának. Megezik néha, hogy a mulatság egy kis dulakodással végződik, de ez nem tart sokáig, megint csak kibékülünk és szépen lelelészünk, ugrándozi tovább.

Persze, csak nyáron át tart a vig élet, télen ugyancsak csöndesek vagyunk. Mert ha hideg van nálatok lent a völgyben és a sikon, hát még milyen kegyetlen a tél itt a vad bérczek közt. Van ugyan jó bundánk, télire igen sűrű, meleg tartó szőrünk nő; de biz' azért a hideg mégis csak hideg. Aztán meg a nagy hó betakarja a földet, nehéz valami harapni valót találni. Sokat éhezünk, a ki pedig éhes, annak nincs kedve tréfálni. Hanem azért mégis csak keresztül vergődünk a télen és ritkaság, hogy hidegtől, éhségtől zerge elveszne. Ha már éppen nagyon éhezünk, lemegyünk mélyebbre a völgybe s ott mindig találunk egy-egy őrizetlen szénaboglyát, melyet megdézsmálunk. Ezt természetesen csak éjjel tehetjük, mikor nem látnak meg. Csak kevés van köztünk olyan szerencsés, a kinek nem kell félni a vadászoktól. Ezek a szerencsések azok, a kiknek fehér szőrük van. Mert a vadászok közt az a babona él, hogy a fehér zergét nem szabad bántani; a ki fehér zergét merne löni, az bizonyosan lebuknék valamely meredek szikláról és szörnyet halna, a fehér zergének pedig a golyó nem árthat.

Az igazat megvallva, én nem hiszem, hogy ez így volna, de még is sajnálom, hogy nekem csak olyan közönséges barnás-szürke a szőröm, mert így jobban kell óvakodnom a vadászoktól. Minden embertől azonban mégsem félünk, a pásztorokat

ismerjük és tudjuk, hogy ezek nem bán-
tanak, merünk is egészen közel menni
hozzájok, ámbár természetesen ilyenkor
is óvatosak vagyunk és a legkisebb gyanus
mozdulatra széleseben elfutunk. A tehe-
nekkel jó barátságban élünk, a kecskét
is szeretjük, de a juhok ki nem állhatjuk.
Hogy miért, nem tudom, de a hol juhnyáj
legel, onnan mi eltávoztunk. Hanem a
kecskével sokszor legelészünk együtt,
mert, mint talán tudjátok, a kecske is
szeret sziklákon mászkálni. Csakhogy néha
pórus jár, mikor utánunk mászik. Azt
hiszi, ő is tud úgy kapaszkodni, mint mi,
jön szépen utánunk s egyszerre csak azt
veszi észre, hogy olyan veszedelmes mere-
dek sziklafalra jutott, a honnan nem tud
mozdulni se föl, se le. Mi egy nagy ugrás-
sal odább állunk, a jámbor kecske pedig
ott mekeg és szepeg, míg a pásztora rá
nem talál és nagy ügyvel-bajjal ki nem
szabadítja valahogy.

Hallottam, hogy néha elfognak a
vadászok egészen fiatal zergét s az ilyet
aztán nem nehéz megszéledíteni. Csakhogy
a fogságban is sok szabad térre van szük-
ségünk, a hol szaladgálhassunk. Egyébre
aztán nem is kell sokat gondolni a gazdá-
nak, mert hideget, meleget egyformán el-
viselünk, csak legyen egy kis harapni való.
Igy hát megélünk állatkertekben is, ha
már éppen oda kerülünk.

Én azonban jobb szeretem, ha nem
kerülök oda, hanem szabadon élhetek itt
a mi szép vad bérceink között. Itt utól-
érhet a vadász golyója, a vérszomjas
keselyű karma, de hát a szabadság olyan
kincs, melyért érdemes veszedelmet is ki-
állani.

Most pedig, hogy ne érhesen vesze-
delem, sietek vissza az öregekhez. Ha lát-
ni akartok, jőjjetek a Tátra magaslataira,
ott lakom. A viszontlátásig!

KAFFANCS ÉS A LUD.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

NEM volt az egész udvaron olyan
büszke, hetyke legény, mint Kaf-
fancs. Még akkor is ugatott, mikor sen-
kit sem látott. Ha pedig valakit látott,
akkor már épen fölverte az egész udvart.
De a legnagyobb vitézkedést akkor mu-
tatta, mikor az jutott eszébe, hogy csir-
két, libát megkergeessen.

— Félnék ám tőlem! mondá büszkén.

Az bizonyos, hogy megfutottak előle.
Volt ugyan ott egy haragos lud, a ki sze-
rette volna Kaffancs barátunkat megsip-
kedni; de hát nem lehetett.

— Ne volna csak melletted az öreg
Kuncsor, majd megtanítalak mőresre!
sziszegte mérgesen.

Kaffancs nevette. No persze, mintha
ő egymaga is nem birna azzal a luddal!
Hanem az igazat megvallva, Kaffancs is,
a mérges lud is jobb szerették, hogy nem
került rá a sor a próbára. Mert hát még-
sem tudhatni, mi történik.

De addig-addig ijesztgették egymást,
míg egy napon nagyon furcsán jártak.

Ugy történt pedig az, hogy a kis Kaf-
fancs egyszer megunta az üres udvaron
való ügyelgést és kísétált a mezőre. Ked-
vére kószált erre-arra s eljutott a kis pa-
takhöz, melyen keskeny palló vezetett ke-
resztül. Rálépett a pallóra, de meghök-
kenve állt meg. A tulsó végén épen szembe
jött a libacsapat, elől a mérges öreg lud-
dal. Szembe álltak s mi tagadás benne,
mind a ketten megszeppentek. Igen ám,
de annyiszor hetvenkedtek egymás előtt,
hogy most már egyikök sem akart tági-
tani. (Lásd a képet a 136—137. lapokon.)

— Takarodjál a pallórol! kiáltá Kaffancs. Én akarok keresztül menni.

— Takarodjál te! felelé a lud. Mindjárt kivájom a szemedet!

Kaffancs morgott, a lud sziszegett, mind a kettő félt, de mind a kettő vitéznek akart látszani. Kaffancs gondolkozott, mit tegyen? Ha neki megy annak a mérges ludnak, még bizony baja eshetik. De ha megfutamodik, akkor csuffá lesz.

— Már hiába, benne vagyok a bajban, neki vágok.

Es hogy ne is lássa, milyen veszedelem éri, behunyta a szemét és nagy ugatással neki rontott a ludnak, hatalmasat ugorva. A lud nem vette tréfára a dolgot, hanem ijedten megfordult és elfutott. Csakhogy Kaffancs nem üldözhetette. Mert behunyt szemmel akarván vitézkedni, rosz-

szul ugrott s a pallórol leesett a vízbe. Szerencsére a víz nem volt mély s Kaffancs lucskosan, kedvetlenül kimászott és haza sompolygott. Otthon pedig semmi kedve sem volt dicsekedni.

A haragos lud is nagyon csöndesen és röstelkedve tért haza, mert hát mikor vitézkedésre került a sor, megfutott volt. A két ellenség nem szállt többé szembe, kikerülték egymást s mindenki csodálkozott rajta, mignem egy veréb, a ki mindent látott, kifecsegte a dolgot. S egy vén kakas nevetve mondá:

— No lám, okosabb is lesz, ha békében megfértek egymással. Mert a ki vitézséggel hetvenkedik s nem vitéz, csuffá lesz, mihelyt komolyan be kell bizonyítani a vitézségét.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Loewy Anna. Kis fordításod nem alkalmas a közlésre, mert nagyon fogyatékos magyarsággal van fordítva. Maradj csak a mellett, hogy olvass jó magyar műveket és ha gyakorlatkép, a mi igen hasznos, fordítást kísérlesz meg, mutasd meg hozzá értő embernek, hogy a hibákra figyelmeztessen. Nekem itt természetesen nincs terem, hogy a hibákat egyenként kimutassam. Azt is ajánlom, hogy a míg nem tudsz egyes sorokat vetni, irj vonalozott papíron. — Királyfy Árpád. A tréfás macskarejtvényt azonnal megérted, ha a négy macskát körben ülve képezed, mindegyiket a másiknak oldalt kinyújtott farkán ülve. — „Ne bántsd a másét.“ Ha akad hozzá való rajzunk, talán fölhasználhatjuk, kellő simítással, mert »Béla—játzsnia,« »tanul-ság—babráld« stb. semmikép sem mehetnek rim számba. — Abeles Ede és Jónás Zsigmond. Réprejtvényetek nem közölhető, mert az már

nem rejtvény, mikor minden szónak a fele ki van írva. A levél kinek az írása? — Fekete Czicza. Mint szorgalmaz és haladásod jelét dicsérhetem, de közlésre már csak azért sem való, mert a hol te olvastad, ott bizonyosan igen sok kis társad is olvasta. Már pedig újat várnak a »Kis Lap«-ban. — Lakenbacher Jenny. Örvendek, hogy a »magyar tenger« szép partjain oly kellemesen telnek napjaid és a tájat oly szépnek találtad, mint remélted.

Jótekonyság.

Az árvák javára: Egy játszó társaság 1 frt 60 kr.

Ez adomány a »Nemzet« című napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.